

*Az én világom a teljesség világa. Éppen ezért felesleges
mindenféle kényszerítő erő. Azt teszed, amit élvezel, azért,
hogy azon keresztül szeress valakit.*

#napijézus

Mohavirág

2017.

Felül lugasszerűen összeborulnak a fák. A lombok alig hagynak valamennyi rést a napsugárnak, hogy köztük beszűrődhessen. Óriási egymásba fonódó törzsek, ágak, bármerre nézek, szinte egy növényként él az egész erdő. Ebből a zöld szövetből hasít ki egy szeletet a kis ösvény. Talán inkább alagútnak nevezhető. Azonban a csapás fölött ritkább ez az összefonódás, azért esik valamennyi fény az útra, épp annyi, hogy megvilágítsa. A gyalogösvény igazából egy emelkedő, melyen a gyökerek fapalánkokként tartják a talajt, lépcsőt formálva felfelé. Ha jobban megfigyelem, apró, mohás köveken lépelek. Az utacska távolabbi felén mintha még ritkább lenne a növényzet, így a *Nap* egyre inkább bevilágítja az alagutat a kijárat felé haladva. A végén pedig vakító fényár hívogat. Meglehetősen árnyas, bizonyos értelemben sötét ez a hely, ezzel együtt rendkívül barátságos hangulatot áraszt. Erdőillat leng körbe. Nedves aljnövényzet és ázott föld illata ez.

Kellemes hely. Egészen hűs, mégis valahogy végtelenül kedves. Ugyanakkor, ha felfelé néz az ember, ellenállhatatlan készletést érez arra, hogy végigmenve az alagúton, kijusson arra a részre, ahol kevésbé borulnak egymásba az ágak. Pont annyira vágyik az ember végigsétálni ezen az ösvényen, mint kijutni belőle.

– Igazából csodálatos ez a rész, ahol épp állok. Oldalt az út medrének két partján friss fűvel borított részeket pillantok meg. Ha vizsgálom az előttem elterülő szőnyeget, a halványzöld mohafoltok között aprócska, csillag alakú virágokat fedezek fel. Szinte hívogatják a fáradt vándort. Akár le is dőlhetnék egy délutáni szunyókálásra.

Óh, de hát kinek van kedve aludni? Miután kigyönyörködtem magam ezekben az aranyos növényekben, arra jutottam, hogy tovább kellene mennem. Persze hamar rá kell jönnöm, hogy hosszabb az út, mint amire számí-

tottam. Amikor megállok körülnézni egy nagyobb szakasz után, mindig úgy érzem, hogy már jelentősen közelebb illene lennem ahhoz a ponthoz, ahol a napsütés akadálytalanul árad majd rám. Ennek ellenére, ha megfigyelem, még mindig ugyanott tartok, mint az elején. Annyi változást már tapasztalok, hogy kevésbé fázom. Valószínűleg azért, mert itt már kevésbé rekesztik ki a napsugarakat a lombok. Akárhogy is, úgy tűnik, egy centit sem haladtam előre az alagút végéhez képest.

Madarak csicsergése és bogarak zümmögése tölti meg a légtérrel. Mintha zenélne ez a táj. Néha egy-egy szokatlanabb hang is belevegyül ebbe a dallamba, azokat inkább az állatok számlájára írom, mintsem hogy megpróbáljam megfejteni őket. Nincs is szükség itt semmilyen dicsőítésre, állapítom meg mélyet szippantva ebből az erdei levegőből.

Hamarosan vidám dalolásra leszek figyelmes. Nem feltételeztem, hogy ez valakitől jön. Azt hiszem, a helyhez tartozik az aranyos ének. Kisvártatva kopácsolás is társul a dúdoláshoz. Mögöttem járhat. Hallom, hogy egyre erősödik a kicsi, csatos cipő kopogása a köveken.

– No, csak nem látogatóm lesz itt útközben? – suttogom csodálkozva.

Erre egy szökkenéssel mellettem terem. Szemem sarkából egy kedves, kócos hajú kislányt pillantok meg. Haja összevissza áll az arcában, amit egy hirtelen mozdulattal hátraseper. Valamit visz a kosárcájában. Talán gyűjtött egy keveset azokból az aranyos csillagvirágokból, jut eszembe.

– Szia, Vándor!

– Vándor lennék? – húzom fel a szemöldököm az új nevem hallatán. – Szia!

– **Aki eltökélte, hogy eljut a sivatagból az erdő végéig, az olyasféle lehet, nem?** – csap bele a lányka beszélgetésbe, mintha régről ismernénk egymást.

– Nem is tudom. Csak meglepett az elnevezés. Az olyan emberfeletti erőfeszítést igénylő utazáshoz illik. Én egészen jól érzem itt magam. Látszólag nem is annyira izgalmas kijutni ebből – bökök állammal a fényár felé. – Egyre inkább élvezem, ahogy végigmegyek rajta.

– **Az jó! Az a legjobb!** – szúrja közbe lelkesen. – **Akkor valamit megértettél már a lényegből. Igen. Maga az út is pont annyira lényeges, mint a végcél. Ezért is mondta a Király, hogy én vagyok az út¹³². Mielőtt nagyon belegabalyodna valaki a végpont elérésébe, jobb, ha észreveszi, hogy maga az Út is Ő. Azt sem árt szem előtt tartani, hogy az úti cél elérése egy kicsit sem kell, hogy megfosszon az utazás élményétől. Más szóval, nem fonto-**

sabb kijutni az ösvény végére, mint végigjárni azt. Ennek megfelelően, az örömdnek sem kell kisebbnek lennie benne – fúzi hozzá határozottan, ami némiképp ellentétben áll csengő gyermeki hangjával.

– Szóval az egyik legnagyobb veszteség csak végigrohanni ezen a szakaszon, és minél gyorsabban letudni az utat, ahelyett hogy minden lépésnél átélné az ember, hogy ez már mind a Nagy Király területe. Benne történik az utazás is. Itthon van. De ezt bizonyára már tudod, kedves Vándor! – biccent az útitársam, majd megfogja a szoknyája szélét, és illedelmesen meghajol. Természetesen viccnek szánja ezt a gesztust. Válaszul én is köszöntöm egy bólintással. Úgy tűnik, egy darabig el szeretne kísérni. Ritmusra kopog tovább a kis cipője a köveken, ahogy felfelé lépdelünk.

– Örülök, hogy velem tartasz, kedves...

– **Mohavirág!** – vágja rá újdonsült kis barátom. – **Találó, nem?** – húzza ki magát és pördül egy félkört fodros bársony ruhácskájában. Csak úgy csillognak a szemei a pajkosságtól.

– Mi járatban vagy itt? Van valami feladatod? – próbálok ismerkedni.

A válasz helyett egyszerűen az arcomhoz tolja a kis kosarát. Színültig van csillagvirágokkal. Valószínűleg eddig egész úton ezt szedegette.

– És ennek mi értelme van?

– **Aha! Szóval ezért küldtek engem ide!** – kap a fejéhez a lányka.

Ettől egy pillanatra összezavarodok.

– Csak kíváncsi vagyok, hogy mi a jelentősége ennek a kosárnak. Biztos van valami rendeltetése... – mentem a helyzetet.

– **Óh, azt hittem, hogy ezt a leckét már megtanultad! Most, hogy mondtad, hogy kezded élvezni az utat is, nem csak arra vársz, hogy majd kiérjél belőle, elgondolkodtam, hogy miről kellene még mesélnem neked. Úgy érzem, hogy pontosan ezért küldtek engem ide – emeli magasba a kosárcsészét a kislány.**

– **Az a helyzet, hogy a virágszállítás a világ legélvezetesebb dolga...** – sóhaj, majd egy pillanatra elhallgat, mintha elmélyedne gondolataiban.

– **Hát, nincs célja. Legalábbis olyan te szerinted való értelme... na, az nincs ennek.** – Bagadozva igyekszik megértetni velem az itteni gondolkodást ez a bájos kis mennyei lény. Újra megáll, hogy megkeresse a megfelelő szót.

– **Tudod, hogy amit szeretetből csinálsz, az sosincs hiába? Az betöltötte a legfőbb célt.**

Vár ismét egy keveset, hogy felfoghassam a hallottakat.

– Ez annyira egyszerű! Minket itt nem a szükség irányít. Nem azért csináljuk azt, amit, mert „mi lesz, ha nem tesszük meg”. Azt látom, hogy érted, hogy nincs büntetés, ha nem végzel el valamit, vagy ha nem sikerül, nem leszel megszégyenítve. Az igazság azonban az, hogy ha nem teszed meg, még csak hiány sem keletkezik az itteni törvények alapján.

– Hm... Óh, jaj! – hajtom le a fejem, hogy rejtsem egy kicsit, hogy ez nem igazán jött át nekem. Hiába figyel olyan tágra nyílt szemekkel Mohavirág.

– A helyzet az, hogy bármit csinálsz szeretetből, az betölti a legfőbb célt. S bármit csinálsz nem-szeretetből, az semmiképpen sem tölti be a célt, még akkor sem, ha szerinted sikerül is minden pontját teljesíteni az utasításnak. Szeretetből tenni valamit – egyébként az jár a legkevesebb nyomással. Azt nem kell elég jól végrehajtani, arra nem kell megfelelően felkészülni. Nem kell vigyázni, hogy biztosan *elég jó minőségű szolgáltatást nyújts* – ahogy ezt arra, felétek mondják... – teszi csípőre a kezét, hangjában csipetnyi szarkazmussal. Nyilvánvalóan tudja, hogy marketinggel foglalkoztam egy időszakban.

– Szóval, mi nem az igényeket szolgáljuk ki. Mi szeretünk. Különböző bármilyen furán hangzik, ez nem a következő lépcső, hanem az egyetlen – ugrik fel a következő apró, zöld levelekkel borított fokra. – Az a jó hír, hogy ez egészen könnyű. Nagyon egyszerű. El sem tudod képzelni, milyen szórakoztató! Ahhoz, hogy szolgáltatást nyújts, rengeteg mindenre oda kell figyelni. Az, hogy szeretetből tegyél valamit, nem kerül semmi szervezésbe. Nem neked kell közben tartani, nem neked kell ellenőrizni a minőséget vagy figyelni a reakciót, és elemezni, hogy elérte-e a kívánt eredményt. Mi meglehetősen céltalanok vagyunk, ahogyan azt a te világodban látnák! Ugyanakkor erősebb szándékunk van, mint a te egész dimenziódban mindenkinék összesen. Élvezzük azt, hogy szeretünk. És szeretjük, hogy ezt élvezzük. Ennyi.

Szóval, hogy mi a lényege, hogy gyűjtöm a mohavirágokat? Mert szeretem szedni őket. Egyébként, tényleg tudni akarod? – apró ujjával beleturkál virággyűjteményébe a kislány. – Le fogom ezeket vinni a csapás elejére, ahol a sivatagból érkező, éhező-szomjazó vándorokat fogom felvidítani vele.

– A Király adta ezt neked parancsba?

– Parancsba? – pillant rám zavartan a beszélgetőtársam, majd felnevet.

– Természetesen, igen. Parancsba adta – ismétli nem kevés iróniával, és hangosan kacag hozzá. – Igen, ennek a Királynak roppant egyszerű utasításai vannak. Kedvem volt ezeket az embereket ilyen módon szeretni, ezért

teszem. Persze! Ezt a Király bízta rám amúgy – rántja össze apró vállait a lányka, és újra hagy nekem egy kis időt gondolkodni.

– Tudtad, hogy miért szeretjük itt a Királyt? Miért tesszük meg, amit elrendel? Úgy véled, az az engedelmesség, amikor jobban félsz nem megtenni, mint megtenni. Sokan gondolkoznak így a sivatagból érkezők. Rémes. *„Nincs más választásom, akkora hatalma van az uralkodónak, hogy kénytelen vagyok engedelmeskedni, ha jót akarok magamnak.”* Amikor elmeséltem az itteni barátaimnak ezt az elgondolást, nem akartak hinni a fülüknek. Például Jankának – a gyerekangyalnak, aki csak a mennyben felnövő gyerekekkel foglalkozik –, *napokig* kellett magyaráznom, hogy két teljesen külön dolog Papa, és az, amit a vándorok képzelnek róla... és hogy a többségük vért izzad, hogy teljesítse az akaratát és elég jó legyen neki. Szegény, hogy sírt, amikor felfogta. Alig tudtam megvigasztalni.

Felfelé szökdel apró lábain Mohavirág. Csapongó mondatai között az önfeledtség az egyetlen összekötő elem.

– Parancsteljesítésként is fel lehet fogni az engedelmességet, de meg kell jegyezzem, ehhez nagyon nagy mértékben kell nem-ismerni a Királyt. Te az vagy, aki ő. Pont olyan. Az a legtermészetesebb számodra, hogy azt tedd, amit ő tesz... Szó szerint. Ugyanaz a természetetek, ugyanabból az „anyagból” vagytok. De ezt már sokszor magyarázta neked. Fogalmam sincs, hogy lett ebből az a teher, hogy neked még Istennek is meg kell felelni?! Ha egyszer pont olyan vagy mint Ő... miért tennél bármit, ami elmentés azzal, aki vagy? – emeli fel értetlenül tenyereit a pici mennyei lény, majd zavartan kotor bele a kosarába, és egy darabig csendben bogarászik a kis csillagok között. Talán kényelmetlenül érzi magát, hogy túl „keményen” nyilatkozott a sivatagi gondolkodásról.

– Nálunk máshogy zajlik ez: mi élvezzük, hogy szerethetünk, és szeretjük, hogy ezt élvezzük. Kétségkívül! Közben történetesen betöltjük a Király tervét is. Azt se felejtsük el, hogy pont Ő hozta azt a törvényt, hogy ne szállj ki ebből a körből: a szeretet és élvezet köréből.¹³³ Nem tűnik valami kegyetlen uralkodónak, nemdebár? – sandít rám Mohavirág, és huncutul még belém is csíp, mielőtt tovább szökdecsel a fokokon előttem.

– Jaj, ti sivatagi utasok, milyen érdekes az észjárásotok! Mindig a szükségből indultok ki. Annyit szenvedtetek hiányt, hogy automatikusan feltételezitek, hogy egy élőlényt csak ez motiválhat: „Ha nem csinálom meg,

akkor nem lesz. Óh, ha nem teszem meg azt a lépést, akkor ott majd úr keletkezik.” De a Királyságban nem jöhet létre semmilyen üresség! Itt minden be van töltve. Ez a teljesség világa. Éppen ezért felesleges mindenféle kényszerítő erő. Azt teszed, amit élvezel, azért, hogy azon keresztül szeress valakit. Ez tökéletesen betölt és felülmúl mindent, amit te össze tudnál sakkozni a sivatagban elsorvadt gondolkodásoddal. Ha ez olyan fontos számodra, az eredményességet tekintve is messze túlmutat ez a működési elv bármilyen más mechanizmuson. Bár ezt csak azóta szoktam hozzátenni, mióta sivatagiakkal van dolgom. A Királyságban erre a magyarázatra nincs szüksége senkinek – vágja hozzám a lányka. Érzem, hogy igaza van. Sőt! Jót tesz, hogy ilyen kíméletlen ezekkel az abszurd butaságokkal, amiket eddig Isten Országa törvényeinek tartottam...

– Óh, és mi sorvadt el az én gondolkodásomban odakint? – intek az ösvényünk sötétebbik vége felé.

– Hát az, hogy VAN! Az, hogy ingyen van! Az, hogy mérték nélkül van. Megtanultad a sivatagban, hogy ha beosztod a vizet, akkor lesz elég holnapra is. Azonban a mi létformánkban nem ilyen törvények alapján élünk. Mi itt pocskolunk, és még jól is esik nekünk. Mindezt szintén szeretetből tesszük, mert tudjuk, hogy a Királynál van elég. Neki az a legfőbb öröme, hogy végtelen utánpótlást biztosítson a mértéktelen pazarláshoz. Az ő természetét tiszteljük meg azzal, ha így viselkedünk. Minden megfontolás nélkül árasztani a szeretetet, „értelmetlen” áldozatokat hozni ezért – ez önmagában a Királyság lényege. A Király maga ilyen. Szóval nincs *célja* a tettemnek. Ugyanakkor nagyobb értelme van, mint bárminek a te világodból – fűzi hozzá az útitársam minden fölényeskedés nélkül. Közben szünet nélkül rugdos egy kavicsot maga előtt, ahogy sétálunk felfelé. Néha én is lökök rajta egyet-egyét. Ez a kis játékunk, ha már a témánk egy csepp sem sikerült könnyedre... legalábbis számomra.

– Csak simán szeretünk.

Nyugodtan emlékezz, Vándor, hogy mi volt eddig a legfelszabadítóbb dolog, amit csináltál! Azok az esetek mind olyan állapotban történtek, amikor elfeledkeztél magadról, és minden megfontolás nélkül egyszerűen csak szerettél valakit. Ha megnézed, az volt a legerőteljesebb, leghatékonyabb szolgálatod, amikor elengedted az összes kötelességtudatot, és csak sodródtál abban, amire felszabadított ez az öröm – teszi hozzá a lány mosolyogva. Egyszerre bolondos, gyerekes, és bölcsebb, mint bárki, akivel eddig találkoztam.

– Nem mintha a szolgálat vagy a kötelességtudat önmagukban rosszak lennének, de nálunk ezek nem célok. Ezek történnek. Mellesleg. Persze, vitathatatlanul hatékony is a működésünk. Ettől függetlenül ez a tényező itt aligha mozgat meg valakit. Lesokkolna, ha szemtanúja lennél annak, hogy milyen hatással van a sivatagban kitikkadt vándorokra a kis mohavirág. Ha megtapasztalnád, ahogy megtelik a szívük reménnyel, szépséggel és ámulattal, amikor belemarkolhatnak! Mintha a Királyból látnának egy kicsi részt. Puha tapintása megörvendezteti őket, finom illata átjárja foszló ruhájukat. Azután megízlelik, és az édessége betölti az egész érzékelésüket, ugyanakkor a nektárja energiát és folyadékot is ad nekik. Ha látnád, hogy mennyi célt elér az, hogy én szeretem leszedgetni ezeket az apró virágokat, és hogy kedvelem ezt a kis ösvényt! Egyik kedvenc tevékenységem ez! Annyira jó hallani, ahogy a cipőm kopog végig, le-föl. Jól lehet rá dudorászni. Emellett gyönyörködöm a kitikkadt vándorok arcában is, ahogy mosolyra fakadnak. Ahogy a morcos, élettelen tekintetük újra reménykedővé válik – meséli, és közben valami megmagyarázhatatlan derű csillog a szemeiben.

– Óh, engem nem a szükség indít erre! Lehet, hogy most már meg vagy elégedve velem, mert kiderült, mégiscsak valami hasznos feladatom van. De mi itt nem teszünk semmi fontosat azért, mert azt *kell*. Mi ebben a dimenzióban csak azzal foglalkozunk, amit élvezünk, azért hogy ezen keresztül szeressünk. Szóval, megpróbálom *sivatagiasra* lefordítani: nem azért megyek vissza számtalanszor a puszta széléhez, mert mi lenne a vándorokkal, ha nem vinnék nekik virágot. Akkor valószínűleg kitikkadva elérnének az ösvényre, így majd ott ők szednének maguknak utolsó erejükkel. Vagy valaki vinne nekik valami mást. Az is könnyen elképzelhető, hogy néhányan idő előtt kimerülnének emiatt. Nem kizárt, hogy lennének borzalmas következményei. Mindenesetre én ebbe bele sem gondolok, mert egy pici csillagot sem szeretnék azért leszedni, hogy egy hiányt pótoljak. Ha a szükségnél és a torzulásnál sokkal jobb vezetőt is ismerhetek, miért mozgasson engem valami, ami itt nem is létezik? – tekint rám kérdő szemekkel Moha.

– Ennyire gonosz dolog lenne ez a hiánypótlás? Nem az a szeretet, hogy látod a szükségét és betöltöd? – értetlenkedek tovább.

– Óh, de! Az a szeretet! De miért teszed? Mármint, ha csak téged veszünk, miért? Értem én, hogy önzetlenül akarod csinálni, de – mások szükségétől eltekintve – miért? Ha nem ez a legnagyobb örömed, akkor

valami bekerült a gondolkodásodba, ami nem *idevalósi* – int Mohavirág fejével az alagút vége felé.

A kislány minden percet kihasznál, hogy kimossa a fejemből a sivatag hatásait. Egy percre megáll és felém fordulva folytatja:

– A Király is azért vitte véghez a megváltást, mert ez volt a legnagyobb öröme. Tudtad, hogy nem azért tette, amit tett, hogy fogát összeszorítva valahogy elérjen egy célt? És nem az volt a szeme előtt, hogy azt a végtelen hiányt, amiben te szenvedsz – amiben az összes sivatagi szenved –, valahogy kezelje? Pedig elhíheted nekem, elég óriási szükség van arrafelé! Ha elfelejtetted volna, kedves Vándor, az alatt a rövid idő alatt, amióta ezen a kis ösvényen kószálsz... – szúrja be a lányka, majd kitör belőle a nevetés. Szemlátomást rendkívül élvezzi a saját poénjait. Ilyenkor vidáman pörgeti szoknyája fodrait.

– Éld bele magad egy pillanatra! Mennyire keserves lett volna a Királynak, ha végig az járt volna a fejében, hogy milyen borzalmas következménye lenne, ha nem végezné el a megváltást! Habár biztosan tisztában volt vele, hogy amit véghez vitt, mekkora jelentőséggel bír, mégsem az volt az elsődleges számára, hogy pusztán teljesítsen egy küldetést. Ez volt az öröme, ezért tette. Mert az volt a legnagyobb boldogság számára.¹³⁴ Érted? Az egész szabadságból jön. Itt mi nem dolgozunk másból. Nincs más törekvésünk, nincs más motivációnk. Amit ti célnak neveztek, azt úgy lehet lefordítania a mi nyelvünkre, hogy szeretet. Amit ti motivációnak neveztek, arra azt tudnám mondani, hogy a mennyben az az öröm.

– És akkor mi a helyzet a lemondással? Nem kell áldozatot hozni ehhez? – Eszembe jut Heidi Baker és egy sor misszionárius, akik hihetetlen megpróbáltatások árán közvetítik Isten szeretetét.

– Óh! De! Vagyis nem! Illetve nem tudom. Fogalmam sincs, kedves Vándor, hogy mit értesz az áldozat alatt. Mindenesetre szerintem a legvidámabb dolog a világon kicsi csillagocskákat szedni. S amikor nem találok olyan könnyen, megborzolom a mohát, és közte újabb virágokra bukkanok. Ha elég közel hajolsz, ott is találsz lila szirmokat, ahol azt hitted, hogy már rég leszded az összeset – hajol le Moha, hogy a növényeket bogarászva újabb kincsekre bukkanjon.

– Sejttem mire gondolsz. Néha a vándorok annyira morcosak, hogy el sem fogadják az ajándékomat, vagy a földbe tiporják, és másoknak sem

134 Zsidókhöz 12:2

adnak belőle... az fáj és szomorú. Talán ezt elkönnyvelhetjük áldozatnak. De előbb-utóbb ők is hazatalálnak, legfeljebb kerülnek egy kicsit, és nem az én segítségemen keresztül térnek az Ösvényre. Nem akkora tragédia ez. Hazafelé szedek ilyenkor egy újabb adag csillagot, és remélem, hogy a következő csoport utazó barátságosabb lesz.

– Tényleg nem tudom, mi az önfeláldozó szeretet... – ingatom a fejem.

– A Nagy Király élvezte minden pillanatát annak, hogy szerethetett téged azzal, amit te áldozatnak nevezel. Ez attól még fájdalmas volt és szenvedéssel teli. Mégis ez volt a legnagyobb öröm számára.¹³⁵

– Hm. Nem értem még annyira...

– Óh, jaj! Meglátom, mit tehetek. Bizonyára ismered azt, amikor annyira izgatott vagy valamivel kapcsolatban, annyira várod, hogy mi süll ki belőle, hogy hiába fájdalmas, boldogan elviseled? Sőt, még a keserves részét sem próbálsz enyhíteni, vagy visszafogni, mert olyan örömet találsz benne? Hát valami ilyesmi! A Királynak akkora volt az öröme, hogy visszaszerzi magának Emberiséget, hogy ez akár elnyomhatta volna az összes szenvedését is. Mégis úgy döntött, hogy érez minden kint, érted? – törli bele a kezét a ruháscájába. Leül az egyik út menti kőre, és kis csipkés harisnyáját tisztogatja a térdére ragadt mohától. Majd mikor nagyjából elégedett vele, újra mélyen a szemembe néz és folytatja:

– Ja! Már nagyjából kapiskálom, Vándor. Azt gondolod, hogy Jézus az Atya parancsát teljesítette. Az a képed a megváltásról, hogy a Fiú milyen ügyesen végrehajtotta az utasítást.

– Ami igaz, az igaz... – sóhajtok visszafogottan.

– Óh! Ha nem ismered Őt, akkor parancsnak éled meg. Ha érted Őt, az az örömed. Úgy képzeld, hogy az engedelmesség egyenlő a feladat-végrehajtással – pillant rám meglepetten. – Óh, te szegény! Most már kezdem sejteni, hogy a sivatagiak miért ódzkodnak ennyire. Mennyire tartanak tőle, hogy a Király adjon nekik valami izgalmas küldetést! Azt feltételezik, hogy ha nem hajtanánk végre a parancsot, akkor borzalmas hiány keletkezne. Biztosak vagytok benne, hogy ez motivál minket a teljesítésére. Pedig egyáltalán nem! Mi itt előbb érezzük a szívünkben, amire az Atya vágyik, minthogy kimondaná. Hamarabb megtesszük, semmint kiadná a megbízást. Korábban táncolunk miatta, minthogy ő elismerne minket ezért. Igazából, amikor valahogy kifejezi nekünk, hogy ezt szeretné, vagy

135 Zsidók 12:2

azt fogja tenni, az a legnagyobb örömünk, hogy vele mozduljunk, mert mind azt akarjuk mi is, vele együtt. Szerinted azért szedegetem a csillagvirágokat, mert tudom, hogy irtóra megjárnám, vagy lemaradnék valami jóról, ha nem teszem? Netalán valami beláthatatlan baj keletkezne belőle? – sorolja a kis barátom lágy gyerekhangján.

Eddig a tájat csodálta velem, de most elém libben. Csak úgy sugárzik az őszinteség a tekintetéből.

– Óh! Az igazat megvallva, fogalmam sincs, hogy mi történne, ha nem tenném! Tudod, mi itt ezt végig sem pörgetjük a fejünkben. Mi nem gondolkodunk itt hiányban. A mi világunkban nincs szükség! Itt csak szeretünk, hogy élvezzük, s élvezzük, hogy szeretünk – ismétli sokadjára a kedvenc mondatait, majd szökdécselve nekirugaszkodik a lépcsőknek ismét. Meg kell vallani, jóval könnyebben halad nálam.

A minket körülvevő hangokra építve gyerekes dalocskát formál a társam. Néha pördül egyet, hogy fodros ruhácskáját hullámozni lássa. Kosarát úgy meglóbálja, hogy néha-néha marékszámra hullik a csillagvirág az útra, megszínezve a sötét köveket. Mintha önmagában feldobná őt az, hogy elpocsékol valamennyit menet közben.

„Óh, miért nem szedi fel?” – fut át rajtam. Rám néz mosolyogva. Nyilvánvalóan olvassa a gondolataimat. Belenyúl a zsebébe, és feldob egy marékkal a halványlila szirmokból, majd gyönyörködik a szirmesőben.

– Van elég! Errefelé mindig van elég! – kiáltja és kacag, mintha csak a hátaimát akarná feszegetni. Aztán egy hirtelen mozdulattal fogja az egész kosárka tartalmát, és felhajtja. Hópiheként szállingóznak a csillagocskák ránk.

– Érted? A végtelen a tied! Tanuld meg élvezni ezt! Szokj hozzá! Ne feledd, soha nem futsz ki az időből! Nem fogsz kifogyni az erőből!

Most már együtt forgunk a virágzivarban. A kislány haját és szoknyáját lassan mindenhol virág borítja. Ő csak forog és forog. Mire feleszmélek, el is tűnik Mohavirág a szemem elől, egy kupac szirmot hagyva csak maga után.

Leszaladok egy pár lépést odáig, ahol kiöntötte a kosarát, és sietve seperni kezdek. „Van elég. Mindig van elég” – visszhangzik a fejemben, ahogy simogatom a csillagokat. „A Nagy Király nem parancsol. Ha mégis, akkor úgy teszi, hogy előbb beleírja vágyait a szívedbe, és így vágyik rajtad keresztül.”¹³⁶ Ez a Király nem gyötrődik, hogy feláldozza magát, hanem az az öröme, hogy

áldozatot hoz. Szabadon választja. Nem elszenvedi. Jézus nem igyekszik elérni valamit, nem pótol semmilyen hiányt. Az a gyönyörűsége, hogy azt teszi, ami az Atya akarata. Ami az Ő akarata is egyben.¹³⁷ Mert nincs a kettő külön. Ők egyek, ahogy én is egy vagyok Vele. Ezért nekem sem parancsot kell teljesítenem, hanem élvezhetem azt, amit Ő élvez, vágyhatok arra, amire Ő vágyik. Egész egyszerűen belém írta az Ő vágyait, s ez ennyire pofátlanul könnyű! Felháborítóan!”

Közben lemondok az összesepreőről, mindössze a markomban hagyok meg egy pár virágot.

Valóban édesebb az illatuk, mint bármi, amit eddig éreztem, ugyanakkor nem tömény vagy vehemens. Leginkább frissítő és kedves. Ez talán a legtalálóbb kifejezés erre az egész jelenetre.

Valahonnan a völgyből még visszhangzik az apró cipők kopogása. Mohavirág biztosan éppen *küldetést teljesít*.

„Jót tett a kis sivatagi agyamnak ez a beszélgetés!” Ismét az ösvény vége felé veszem az irányt. Határozott léptekkel indulok előre, de azért egyszer-egyszer lehajolok egy csillagvirágocskáért a mohák közé, és elszopogatom séta közben. Kell az energia, hosszú út áll még előttem. Egészen kellemes íze van. Ha már itt vagyok ezen a szakaszon, nem akarom kihagyni ezt az ínycsészt.

„A Nagy Király.” Hú, most jut eszembe, nemrég még milyen távolian és ridegen csengett a fülemben, hogy Isten a Mindenség Ura! Milyen ijesztő is volt a hatalmára gondolni! Az egész Föld remeg és teljesíti a rendelkezéseit. Hát ki vagyok én, hogy ne tegyem? Ez volt az engedelmisség fogalma nekem. Mindig rémes volt ezen elmélkedni. Most kezd derengeni valami. Én dönthetem el, hogy élvezem-e, ha megvalósíthatom a vágyait, vagy szenvedek attól, hogy ellenállok az indításának. A parancsait belém írta.

Csak hangosan gondolkodom. A *Nagy Király* – ahogy Moha hívja – még soha nem volt ilyen barátságos a fejemben. Ezelőtt nem volt ennyire kedves az ő képe számomra. Habár nem látom testben, egészen felfoghatatlanul valószínűságon tudatába kerültem Jézus jelenlétének. Most inkább meg akar értetni valamit, semmint pusztán lenyűgözni a megjelenésével. Bevallom, gyakran jobban szeretem, amikor megmutatja magát, mint mikor csak beszél hozzám. Néha valamiért inkább csak „bennem” beszél és nem hozzám. Talán azért teszi ezt most is így, mert valami fontosat akar átalakítani bennem.

137 János 10:30

Mennyire nem azt jelenti az engedelmesség, mint amit én eddig gondoltam! És Ő mennyire összehasonlíthatatlanul másképp uralkodik, mint ahogy feltételeztem! Persze, mint Vőlegényemet, olyan sokszor láttam már. Csodás időket töltünk így együtt. Olyan érzés, mint eperföldeken rohanni, ízlelni és látni, hogy milyen jó.¹³⁸ De számomra sosem fért össze ez a gyengéd kedvesség azzal a valósággal, hogy Ő a Nagy Király is egyben. Érdekes, hogy Mohavirág így nevezte Őt végig. És mégis milyen közvetlennek hatott a kislány szájából! Nem úgy, mint számomra...

A Vőlegény és Király tényleg ugyanaz a személy. Talán eddig ez nem fért össze a fejemben, mert a kettőnek számomra más tulajdonságai voltak. A Király, aki hatalmas uralkodó és fenség, aki előtt minden meghajol, nem olyan közvetlen. A Vőlegényt viszont egy pillantásommal leveszem a lábáról, egy szóba sem telik, és rohan hozzám, mindenén áttörve.¹³⁹ Mintha elfogadtam volna, hogy *egy* lényről beszélünk, két személyiséggel. De a Király és a Vőlegény nem két külön természet, amelyek egy testbe vannak csomagolva. A Vőlegényem a Királyom, és a Királyom a Vőlegényem. A Szerelmem végtelesen hatalmas, és az Uralkodó a kedvesem. Szinte forog velem a világ, ahogy újraíródnak a dolgok a fejemben.

Zúgnak a bogarak a tavaszi napsütésben. A természet hangjai egységes dalként járják be az erdő légkörét. Csodás ez a hely. Ahogy baktatok felfelé a lépcsőfokokon, egyszer csak az út mentén kirajzolódik egy alak.

Végtelen egységben jelensz meg, látszólag semmiben sem különbözöl bármelyik fiatal férfitől. Nem a lenyűgöző arcoddal érkezel, hanem kicsit borzosan, teljes természetességgel. Most meg akarod magad így is mutatni. Persze a mozdulataidból, tekintetedből, abból, ahogy vagy, sugárzik valami fenség és dicsőség, azonban jelenleg nem akarod láttatni az isteni „oldala-dat”. Egészen közletről kell fürkészni téged ahhoz, hogy ezt felfedezzem. Első ránézésre a legátlagosabb fiatalember képét mutatod. Nagy Király! Ettől a megnevezéstől nevetnem kell, most annyira szokatlan.

– A Nagy Király itt van! Sosem gondolok rád így – pillantok fel rád, ahogy együtt másszuk a fokokat.

– Ugye, milyen fura? Most csak elméltél rólam, és már egyből érzékelhető is vagyok. Pont annyira lehetünk közösségben akkor, amikor

138 John Mark Pantana: Taste and see (2017)

139 Énekek Éneke 2:8

láthatóan itt vagyok veled, mint amikor csak rajtam jár az agyad. Vagy amikor még az sem...

Hosszú, fehér, egyenes szabású, szinte hálóingszerű ruhádban lépdelsz mellettem. Úgy tűnik, ma megtetszett neked ez a tipikus „Jézus-stílus”. Kicsit kuncogok ezen. Ritkán látlak így. Általában olyan hétköznapi ruhát viselsz, aminek semmi köze nincs a *Jézus élete* filmek szereléséhez. Mosolyogsz, mert érted a gondolataim. Eddig is ott beszélgettünk.

– Én folyamatosan szólok hozzád. Mennyiszer vágysz arra, hogy jöjjek és fedjem fel magam, miközben én megmutattam magamat benned! Ilyen vagyok – böksz rám játékosan. Előreszaladsz egy pár lépcsőfokkal, és onnan kiáltod felém:

– Akarod tudni, milyen vagyok? – szemeid csillognak a pajkosságtól, csak úgy, mint Mohavirágé.

– Nézz a tükörbe! – hallom a választ a fülemnél is közelebből.

Láthatóan élvezed a kirándulást, ahogy bandukolunk felfelé. Hallom, hogy folytatod a kislány dalocskáját, miközben szökdelni kezdesz. Fehér, klasszikus Jézus-jelmezed ide-oda libben a köveken, majd belevész az alagút végéből áramló fénybe. Kissé szédülök, ahogy kezdenek összeilleszkedni a darabkák. Ő is Te voltál! Valahol Moha is...Vagyis, nem tudom. Mindenesetre veled találkoztam benne.

A fölöttem összeboruló lombok szövete lassan ritkulni kezd, és egyre töményebb világosság tölti meg az ösvényt. Most tűnik csak fel, mennyivel közelebbinek hat már az alagút vége, mint az előbb.

Vándorok, sivatag, élelem, ösvény, Jézus... Egyszer csak összeáll. Mohavirág én vagyok... Mármint az igazi, torzulástól mentes énem.

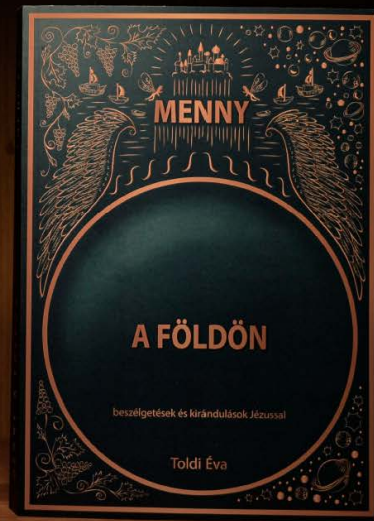
Illusztráció: Mohavirág (58×75, 2023) /Lásd képmelléklet/

KAPHATÓ A KÖNYVESBOLTOKBAN

MEGREDELHETŐ

mennyafoldon.hu

Libri Bookline Vonnegut Antikvárium CLC Animakönyv Líra Könyvtündér